

ἀπώλεια δὲ καὶ φθορά πολλῶν χειρογράφων, (*) καθὼς καὶ διάφορα κατὰ καιροὺς πολιτικὰ συμβάματα ἀπενέκρωσαν ὅλως διόλου τὴν Ἑλληνικὴν Φιλολογίαν, μ' ὅλον ὅτι διέμενον ἀμυδροὶ τινες λύχνοι αὐτῆς μέχρι τῆς ΙΔ'. ἑκατονταετηρίδος, οἵτινες καὶ κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως περάσαντες εἰς τὴν Ἰταλίαν, συνεισέφερον εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων καὶ τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Δύσιν.

Εἰς τὰς χεῖρας τῶν νέων Ἑλλήνων μένει ἤδη ν' ἀνάξωσι πάλιν τὴν φιλολογίαν των εἰς τὸν ὅποιον ἔχαιρε τὸ πάλαι βαθμόν.

(ἔπεται συνέχεια).

ΑΙ ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ.

(Συνεχ. ἀπὸ σελ. 73, καὶ τέλος.)

Μεταξὺ τῶν λατρευτῶν τοῦ Βράμα συνειθίζουσι πρῶτον ν' ἀνάπτωσι πῦρ ἀναμέσον τῶν συζύγων, ὡς σημεῖον ἀκαταπαύστου ἀγάπης, καὶ ἀκολούθως καὶ οἱ δύο νεόνυμφοι δένονται μὲ μεταξωτὴν τινὰ ταινίαν, σημαίνουσαν τὴν ἀδιάλυτον ἑνωσίν των. Τελευταῖον δὲ θέτεται μεταξὺ αὐτῶν διπλωμένον φόρεμα διὰ σημεῖον τοῦ ὅτι πρὸ τοῦ γάμου δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία οἰκειότης. — Μεταξὺ τῶν Κινέζων (ὡς καὶ τῶν Βουδιστῶν) αἱ γυναῖκες ἀγοράζονται τρόπον τινὰ, πλὴν οἱ γάμοι ἐορτάζονται μὲ μεγαλοπρέπειαν. Ὁ γαμβρὸς βλέπει κατὰ πρῶτον ἤδη τὴν νύμφην φερομένην ἐνώπιόν του ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτῆς, μετὰ λαμπάδων καὶ κυμβάλων, καὶ ἐντὸς κεκλεισμένου τινὸς φορείου. Ἀκολούθως δὲ ἀφοῦ προσκυνήσῃ αὕτη τετράκις εἰς τὸν ἐφέστιον Θεὸν Τιέν, εἰσέρχεται εἰς τὸν μέγαν θάλαμον, ἐνθα γίνεται λαμπρὸν συμπόσιον, τὸ ὅποιον καὶ τελειώνει τὸν γάμον. — Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, οἱ νυμφῖοι προπορεύονται ἐπὶ ἁμαξίου συρομένου ἀπὸ τέσσαρας βόας εἰς τὴν γαμικὴν

(*) Οἷα Λείψανα τῆς Ἑλληνικ. Φιλολογ. εἰς τὴν ἀκόλουθον σειρὰν τοῦ Περιοδικοῦ ■

σκηνην θετομένην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ λόφου. Ἀκολούθως δὲ γίνεται ἡ τελετὴ εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ θεοῦ τῶν γάμων μὲ κεφαλὴν κυνὸς, ὡς σημεῖον τῆς ὀφειλομένης πίστεως.

Οἱ λατρευταὶ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ Καβούλ — βελουδι-
στὰν καὶ εἰς τὴν Περσίαν ἔχουσιν εἰς ὑψηλοτάτην τι-
μὴν τὸν γάμον. Συχνάκις οἱ γονεῖς μνηστεύουσι τὰ
τέκνα των, διετῇ ἔτι ὄντα, πλὴν δὲν δύνανται νὰ τὰ
νυμφεύσωσι ποτὲ πρὸ τῶν ἐννέα ἐτῶν. Προηγούμεναι δὲ
τῆς τελετῆς τοῦ γάμου διάφοροι καθαρισμοί, καὶ ἔπον-
ται λαμπρὰ συμπόσια. Ἡ δ' εὐλογία αὐτῶν γίνεται ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπαναλαμ-
βάνεται τὸ μεσονύκτιον. Ἐν τούτοις δ' ὁ ἱερεὺς ἱστάμε-
νος μεταξὺ ἀγγείων ῥυζίου καὶ διαφόρων καρπῶν, δια-
χύνει ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς νεονύμφους, ὡς σημεῖον πολυ-
τεκνίας. Μετὰ τὸ μεσονύκτιον δὲ, ὁ μὲν νυμφίος ἔφιππος,
ἡ δὲ γυνὴ ἐπὶ ἀμαξίου, διέρχονται τὴν πόλιν μετὰ
λαμπάδων καὶ μουσικῶν ὀργάνων· οἱ δὲ συγγενεῖς καὶ
φίλοι αὐτῶν κάμνουσι διαφόρους φωτοχυσίας καὶ θορύ-
βους πρὸς ἐνδείξιν τῆς εὐνοίας των.

Οἱ Λάππωνες, οἱ Σαμοϊέδαι, καὶ ἄλλοι λαοὶ κάτοι-
και τοῦ τελευταίου μεσημβρινοῦ, κάμνουσι τὸν γάμον μὲ
λαμπρὰς θυσίας, προσφέροντες εἰς τοὺς ἐφεστίους θεοὺς
μεγάλην τινὰ κεφαλὴν ἰχθύος, περιτετυλιγμένην εἰς ἔντε-
ρα καὶ νεῦρα τοῦ ῥήννου. Ἡ δὲ νύμφη ἵσταται εἰς τὸ μέ-
σον τῶν θεῶν τούτων κεκαλυμμένη μετὰ δέρματος προ-
βάτου ἢ ῥήννου, καὶ ἔχουσα ἐξ εἰκόνας κρεμαμένας πε-
ρὶ τὸν τράχηλον αὐτῆς, αἵτινες τὴν σύρουσι σχεδὸν εἰς
τὴν γῆν. Ὅτε δὲ μετὰ τὸ τέλος τῆς ὑπὸ τοῦ ἱερέως
συνήθους εὐλογίας, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν οἶκον, γραῖά
τις πρὸ παντὸς ἄλλου φέρουσα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἰχθύος.
Θέτει αὐτὴν ἐνώπιον τῆς καλύβης, ἔνθα τὴν καταπα-
τῶσιν οἱ παρόντες, καὶ αὕτη τέλος τὴν ῥίπτει εἰς τὸ
πῦρ.

Εἰς τοὺς Ὀπτεντότους ὁ γαμβρὸς συνειθίζει ν' ἀλεί-
φεται μὲ πάχος βοῦς, καὶ νὰ ραντίζεται τὸ σῶμα μ'

έρυθραν κόριν, καθήμενος εἰς τὸ μέσον τῆς ὀμηγύρεως. Ὁ δὲ Ἱερεὺς τελῶν τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ῥαντίζει οὐ μόνον τοὺς νεονύμφους, ἀλλὰ καὶ ἅπαντας τοὺς παρακαθήμενους μετ' αὐτῶν τι τὸ ὁποῖον ἀνήκει μᾶλλον νὰ σιωπήσωμεν. — Ἡ χήρα δὲν δύναται νὰ μεταῦπανδρευθῇ μετὰξὺ αὐτῶν, εἰμὴ ἂν στέρξῃ πρότερον νὰ χάσῃ μέρος τοῦ δακτύλου τῆς δεξιᾶς χειρός.

Εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν μετὰξὺ τῶν περιπλανουμένων Ἰνδῶν, ἡ νύμφη φέρει παρεκτὸς τῆς συνήθους προεκὸς δερμάτινον περιδέραιον, ἓνα λέβητα καὶ φάκελλον ξύλων, ἅτινα σημαίνουν ὅτι εἶναι δεσμευμένη πλέον, καὶ ὅτι εἰς αὐτὴν ἀνήκουσιν αἱ οἰκιακαὶ φροντίδες, καὶ τὸ νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ ξύλα τοῦ πυρός.

Σημ. Αὗται εἶναι αἱ γενικώτεραι περὶ γάμου συνήθειαι διαφόρων λαῶν. Εἰς τὰ δεισιδαιμονικά δὲ ταῦτα ἱεῖμα ἐκρίθη διόλου περιττὸν νὰ συνεπαθῶσι καὶ αἱ Χριστιανικαὶ ἱεροπραξίαι, καθ' ὅσον μάλιστα αὗται εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους μας.

ΠΕΡΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ.

(Συνέχ. ἀπὸ σελ. 70, καὶ τέλος.)

Τὸ ὅπως ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς λέξεως, καλεῖται εἰς τὴν Νομισματικὴν τὸ εἰς τὸ μέταλλον ἐντετυπωμένον σχῆμα οἴουδ' ἂν ἐμφύχου ἢ ἀφύχου ἀντικειμένου. Πολλὰ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων εὐρίσκονται ἄνευ ἐπιγραφῶν, εἰς κανὲν ὅμως δὲν λείπει ὁ τύπος.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Νομισματοκοπείας πολλὰ μέταλλα εἶχον τύπον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μόνον, τὸ δ' ἕτερον ἦτο κοῖλον, ὡς προεῖρηται (Σελ. 70). Μετ' ὀλίγον ἡ κοιλότης ἔλαβε μορφήν τινα, ἐκοσμήθη ἔπειτα μετὰ σχήματα, καὶ τελευταῖον ἐκανονίσθησαν καὶ τὰ δύο μέρη τοῦ νομίσματος.

Οἱ τύποι τῶν Ἑλληνικῶν νομισμάτων ἦσαν κατ' ἀρχὰς ὁλόκληρα σχήματα ἀνδρῶν, ζώων, φυτῶν κτλ. Ἀκολούθως δ' εὐρίσκονται μόνον αἱ κεφαλαὶ τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καὶ τῶν περιφήμων ἀνδρῶν, καὶ τελευταῖον καὶ τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων.

Εἰς τὰ αὐτόνομα νομίσματα τὸ ἀντίθετον μέρος